

Tartalom

A vándor útja - egy vándor gondolatai.....	1
Mesés kincsesbánya - Erdély	2
Négyes oldal	4
Zarándoklat és búcsú.	5
Csík - Gyergyó, és ami azon túl van.....	6
Pusztacsatár	8
Jó volt olvasni:	
Michele Zanzucchi:	
Mindenem megvan	10
Mosoly, út, kút.....	11
Olajfák közt	12
Vasvárra zarándokoltak elsőáldozóink	14
Imatáborról	15
Anyakönyvi híreink	16
Zimonyi Erika emlékére	16
Mit mond Neked Taliándörögd?.....	17
Szentföldi zarándoklat	18
Gyerekszáj	19
Teréz anya gondolatai.....	19
Plébániai hírek	20

Szent Kristóf

A Vándor útja- egy vándor gondolatai

Vannak szavak, amiket nagyon kifejezőnek tartok arra, hogy az életről gondolkodjam. Az egyik ilyen szó a vándorlás, a másik pedig a keresés vagy kutatás.

Úgy gondolok magamra, mint aki vándorol az életen át. A semmiből jöttem. Itt leszek több évig is, és aztán nem leszek itt többé. Egyre világosabbá lesz, hogy nem tartozom ehhez a világhoz, legalábbis nem állandó jelleggel. Tegyük fel, hogy az élet befejeztével nincs más, csak a teljes megsemmisülés. Mondhatom-e akkor, hogy vándor vagyok? A zarándokok úton vannak egy bizonyos hely felé, valahová el kell jutniuk. Nagyon nehezen tudom elfogadni, hogy életem befejeztével a földön nem lesz többé egy „én”, ami rám vonatkozna, nem lesz egy „te” és semmi rád vonatkozó. Ez értelmetlenné tenné az életet és a halált.

És mi történik azokkal a reményekkel, amelyeket az élettel szemben táplálok? Semmi sincs, ami megvalósulna belőlük? ... Nem! Lennie kell egy rendeltetési helynek, ahol nem lesz több könny vagy fájdalom, és ahol legmélyebb igényeim kielégítést nyernek. Csak az a gondolat készítené a továbbhaladásra, hogy egyszer majd elérkezem arra a helyre, ahol mindezt megtalálom. Minden zarándok könnyű szívvel, vidáman megy tovább, ha kényelmetlen is az út, mert tudja, hogy van valami, ami vár rá megérkezésekor. Meg fogom találni, amit kerestem.

Itt van ez a szó: „keresés”. Ahogy Szent Benedek Regulája mondja: mindig keresek. Tudni akarom, miért vagyok itt és mi a rendeltetésem. Mi, akárcsak a társadalom, zavartak, érdektelenek vagyunk, vagyis elveszettek. Talán segít megválaszolni ezeket a kérdéseket, ha kikapcsoljuk az Isten-keresés gondolatát és helyette arra összpontosítunk, hogy Isten az, aki közénk jön, hogy megtaláljon minket. Mi vagyunk az elveszettek, és Isten az, aki keres bennünket.

A zarándok életútját gyakran bicegve, időnként csaknem teljesen elveszve járja végig. A vándor gyakran szinte tudat alatt keres, hogy valami vagy valaki értelmet adjon az életnek, de mindenekelőtt a halálnak. Rájöhet arra, hogy Isten sokféle módon szólt, de legérthetőbben Fia által. Szükségem van arra, hogy visszaidézzem tapasztalataimat, amelyek elvezethetnek arra, hogy egy pillantást vessek Istenre. Ezek a megtapasztalások előízét adják annak, ami egy napon az enyém lesz.

Először is induljunk ki a szépségből. Ha valami igazán szépet látok, vagy hallok, értelmem lánggra lobban, és felmelegszik a szívem. Meg akarok maradni a pillanatban, meg akarom tartani. Azután elmúlik a pillanat, és gyászolom az élmény eltűnését. Várom a másikat. Eltöprengök: micsoda élmény lenne az, ha tudnám, hogy a legszebb dolgok között melyik is volt a legislegszebb. Én minden dolog legeslegszebbjét Istennek hívom.

Másodszor a szeretet élményéből bizonyítok. Ha szeretek valakit, ragaszkodom hozzá. Nem akarom elveszíteni sem azt, aki szeret, sem azt, akit szeretek. De ez soha nem sikerül, és ráébredek arra, hogy a szeretet legnagyobb élménye nem ebben az életben lesz. Addig tovább keresek és vágyódom arra, ami

minden között a szeretetre legméltóbb. A szeretetre legméltóbbat hívom én Istennek. Kötelességem dicsérnem Őt és szolgálnom Neki.

A vándor útja gyakran rögzös és nehezen járható, de a zarándokoknak eltökélten és bátran kell folytatni útjukat. Elvesznek, ha

megállnak, hogy keresgéljék a helyes utat. De van, aki figyel bennünket: Isten Fia, aki az Út, az Igazság és az Élet.

/Card. Basil Hume OSB írása szerkesztve, Stróber László atya ajánlásával/

Mesés kincsesbánya - Erdély

A csíksomlyói hármastárnál

A Mindszenty József Általános Iskola, Gimnázium és Kollégium 7. osztályos diákjai már 6 éve részesei lehetnek a „Határtalanul!” pályázati programnak. Erdélybe, a Csíki medence egyik településére, Csíksomortánba tesznek csaknem egy hetes látogatást a tanulók. Innen kiindulva, s útjuk közben is megismerkedhetnek a magyarság számára fontos természeti, történelmi, kulturális

láttnivalókkal, emlékhelyekkel. Többek között megtekinthették Bánffyhunad kazettás mennyezetű, fazsindelyes református templomát, túráztak a Békás-szorosban és a Gyilkos-tó körül. Csíksomlyón a pünkösdi mise helyszínére, a „Nyeregbe” nem kis gonddal, nehézséggel küzdve - a legmeredekebb útvonalon - másztak fel. A parajdi sóbánya tiszta levegője sokak számára üdítő volt.

A „Határtalanul!” program projektvezetőjét, szervezőjét, iskolánk tanárát, Virág Józsefné Ildikó tanárnőt kérdeztük.

- *Mióta és milyen célból van a „Határtalanul!” program?*

- 2011-ben pályáztunk először. Az első utunkat 2012-ben tettük meg Erdélybe. A cél az, hogy megismerkedjünk az anyaország határain túl élő nemzettársainkkal és kapcsolatok jöjjenek létre az

ottani és az itthoni diákok között.

A tanulók fedezzék fel a határainkon kívüli természeti, lelki, irodalmi, hitbéli kincseket, emberi példákat. Ezen kívül számunkra az is fontos, hogy a Csíksomlyó központjában működő árva, nehézsorsú gyerekeket és fiatalokat felkaroló Csibészek Alapítványt támogassuk.

- *Miért pont Erdélybe mennek a gyerekek?*

- Mert a székelyek és Zalában a „szegek”-ben élő emberek 1000 éves rokonságra tekintenek vissza. Szent István a keleti örvidékről telepített székelyeket a nyugati határvidékre, hogy azt is védjék.

- *Miért a 7. évfolyam megy?*

- Az általános iskolai tanulónak szóló pályázatot ennek az évfolyamnak írják ki. Célja, hogy minden magyarországi tanuló a közoktatásban töltött éveit során legalább egyszer eljusson a határon kívül élő nemzettársainkhoz. Annak, aki most esetleg kimaradt, a középiskolában még lehetősége lesz részt venni hasonló programban.

- *Sikeres volt mindig a pályázat?*

- Eddig nyolc pályázat volt, ebből sajnos egy nem sikerült finanszírozási okok miatt. 2013-ban iskolánkból nem ment csoport. A jövő évre beadott pályázatunk is nyert, így jövő májusban is utazunk!

- *Hogyan került Ön kapcsolatba a Csibészekkel?*

- A Csibészek Alapítvány árva gyermekek nevelésével, s nehéz sorsú családok, fiatal felnőttek támogatásával foglalkozik. Tagjaik és támogatóik hozták létre az Árvácska zenekart, amely már több mint tíz éve rendszeresen ellátogat Zalába, s a mi iskolánkba is. Én magam és a családom 2003 óta, 15 éve segítjük őket. A zenekar a nyári turnéja során mindig ellátogat Zala megyébe, az itteni programjuk előkészítésében és lebonyolításában veszek részt. A velük való személyes kapcsolat segít a kinti programok szervezésében is, de ami fontosabb, emberi, lelki, hitbéli töltekezést ad a velük töltött idő.

Egy hetedik osztályos tanulót is megkérdeztünk az erdélyi

élményeiről.

- *Mi tetszett a legjobban Erdélyben?*

- Nekem a Békás-szoros és a Gyilkos-tó életre szóló élmény volt. A Gyilkos-tóról már több legendát is hallottam, de jó volt a saját szememmel is látni a tavat.

- *Nem bántad meg, hogy részt vettél a programon?*

- Nem, nagyon örülök, hogy elmentem. A másik osztállyal is jó volt közös programon részt venni.

- *A nevelőotthon lakóival milyen volt a kapcsolatod?*

- Nagyon aranyosak voltak. Két kislánnyal különösen jó barátságot kötöttem.

Szerintünk ez az erdélyi út mindenki számára felejthetetlen élmény marad, a „Határtalanul!” programnak köszönhetően sok új élménnyel, ismerettel, barátságokkal gazdagodtunk.

Kalamár Júlia

Pummer Dóra

Kardos Laura

Kovács Mária

7.b osztályos tanulók

Arany János nagyszalontai szülőházánál

4-es oldal

Először 1996 novemberében voltam zarándoklaton, amikor a Szombathelyi Egyházmegye Szent Márton jubileumát ünnepelte a franciaországi Tours-ban. A szentek utat mutatnak, példát adnak az életszentségre, az Isten iránti szeretetre. Az ő nyomukban járunk. Az élmények vezetnek bennünket, de a lelki dolgok is fontosak azért, hogy tiszta lélekkel vegyünk részt a szentmisén, előtte ezért van gyóntatás. Valójában az út teszi zarándokká az embert. Nem tudjuk, hogy milyen is lesz valójában, de mindig a lelki töltekezés a fontos. Az élmények közelebb visznek minket egymáshoz, ezáltal Istenhez is. Minden hely más, de egyben talán megegyeznek: mindig törekednünk kell jobbra válnunk, hogy megerősödjünk hitünkben, s az Isten iránti szeretetben.

Tóth János káplán

Hála Istennek, már nagyon fiatalon megtapasztalhattam, mit jelent zarándokolni. A plébánia sokszor szervezett különféle utakat szebbnél szebb városokba, országhatáron innen és túl. Legfőképpen azért szeretek ilyen útra indulni, mert egyrészt lelki feltöltődést ad, másrészt egy kicsit kiszakadok a mindennapokból, végső soron pedig eljuthatok olyan helyekre, ahova egyedül nem biztos, hogy elmennék. Egy jó lehetőség a zarándoklat – különösen, ha hosszabb időtartamú – az Istennel való találkozásra. Nem egy alkalommal tapasztaltam magam is (még nem papként), hogy egy hittől eltávolodott embert mennyire meg tud érinteni néhány együtt töltött nap szent helyeken az Isten közelében. Sokan indulnak útnak, akik keresnek valamit, és sokan vannak, akik Valakit találnak az út végén.

Nagyon jó érzés ezt megtapasztalni. Persze emellett nagyon fontosnak tartom, hogy emberi kapcsolatok jöhetnek létre vagy erősödhetnek meg, amely ugyancsak fontos földi életünk zarándokútján. Hiszen nem magányos keresztények vagyunk, hanem egy nagy család, az Egyház tagjaiként haladunk előre. Egy zarándoklaton ezt az együvé tartozást tapasztalhatja meg az ember, hogy nincs egyedül, mert közös az utunk és a célunk.

Nagy Tamás káplán

Nekem ez a szó valami ilyet jelent: közeledni, menni Isten felé. Valójában az egész életünk egy "Nagy Zarándoklat", halálunk pedig a célba érkezés Teremtőnkhez. Életünk nagy eseményei, fájdalmai, a betegség nagy lelki vágyat ébresztenek, hogy érezhessük, átélhessük, Isteni vagyunk, találkozhatunk vele, ... átöleljen bennünket az Isten. Kiszakadva a megszokott életritmusból, félretéve ügyes-bajos dolgaimat indulok az útra, akár Mária-zarándoklatra, akár Pio atyához, stb. Hisz a Szentek is mind Istenhez vezetnek bennünket. Az odaérkezésig készítgetem a lelkemet és próbálok a Lélek vezetésével nyitottá válni a befogadásra, amit számomra készít Istenem. Biztos vagyok abban ugyanis, hogy mindenki kap ajándékot a zarándoklaton, de ahhoz, hogy átvehessük, tiszta lélek és "üres kéz" szükséges.

Igyekszem, hogy minden alkalommal "gazdagon" térhessek haza és feltöltődve lelkiekben, feladataimat újult erővel és örömmel végezhessem.

Mikolás Józsefné Marika

Számomra mindig nagy élmény egy zarándokút. Tudatosan választom ki a helyszínt, az időpontot és azt is, hogy kivel, kikkel indulok útnak. De érzem azt is, hogy Istennek mi a terve: aszerint jutok el a célhoz fizikailag és lelkileg is. Ő a nagy szervező! Voltam már Medjugorjében, hosszú gyalogos lengyel zarándoklaton, családi jubileum alkalmából Sümegen, és sorolhatnám... Lelkileg erősebben, a megoldás felé közelebb kerülve tértem haza. Néha még a fáradtság, a nehézségek is segítettek a további életemben.

Tompa Viola

Zarándoklat és búcsú

A zarándoklat (peregrinatio) eredeti jelentése szerint úton levés, ismeretlen földön való áthaladás. Az úton levés sokféle jelentést hordoz magában, mindegyik ősi, általános emberi törekvés:

úton levés valamilyen szentség/istenség (a keresztények számára Isten) felé, úton levés saját lelkünk ismeretlen mélységeibe.

Vallási értelemben az egész emberi élet úton levésnek tekinthető, ennek nagyszerű párhuzamait olvashatjuk az Ószövetségben, ahol Isten választottai – Ábrahám, Mózes, sőt az egész választott nép – feladatul kapják lakóhelyük elhagyását és az Isten által kijelölt úton, általa megjelölt cél felé vándorlást. A zarándoklat eredetileg gyaloglást jelentett, amelyen egy-egy napi járóföldre egyszerű szálláshelyeken fogadták az úton járókat.

Az utazás kiszakít a megszokott környezetből, családi, baráti vagy lakóközösségből, a figyelmet másra irányítja: a természet szépségeire, az anyagiakról való lemondásra, a lelki javak keresésére, végső soron a misztikummal való találkozásra, az élet utazás-jellegének tudatosítására. A középkorban ehhez járult még a vezeklés motívuma, amely a későbbiek folyamán egyre inkább a középpontba került, sőt súlyos bűnök esetén szinte kötelező előírás lett. A zarándokok számára a pápa búcsút is engedélyezett, azaz mérsékelte, vagy elengedte a

bűnökkel járó „ideig tartó büntetést”. Ez a „búcsújárás” lett a barokk-kori vallásos élet egyik leglátványosabb megnyilvánulása.

Nem csak egy-egy személy, hanem egész közösség is indulhat zarándokútra. A középkorban előfordult, hogy egész falu népe indult Nagyváradra, hogy elkísérjék a gyógyulni kívánót Szent László sírjához.

A zarándokhelyek a katolikusok számára Jézus, Szűz Mária, vagy valamelyik jelentős szent életének kulcsfontosságú állomáshelyei, amelyek a jámbor hívő számára biztosítják a természetfölöttivel való közvetlen érintkezést. Ilyenek voltak a Szentföld mellett Róma – Péter és Pál apostol vértanúságának színhelye, Santiago de Compostela – Szent Jakab apostol sírja, Magyarországon első szent királyaink nyughelyei: Székesfehérvár és Nagyvárad, az újkorban pedig a Mária-jelenések színhelyei: Lourdes, Fatima, Czestochowa, Medjugorje.

A zarándokok jellegzetes öltözéke, a széles karimájú kalap, a zarándokövvel összefogott köpeny és kellékei, a bot és korsó, számos ábrázoláson látható. Az út megtételéről, különösen, ha az vezeklésképpen történt, igazolást, jelvényt kaptak.

Ha mostanság búcsúba megy valaki, ritkán tulajdonít a szónak vallási jelentőséget. Még kevésbé, ha a „van itt minden, mint a búcsúban” szólás zsibvásárral

egyenértékű, kifejezetten világias megfelelőjét vesszük tekintetbe.

Pedig eredetileg a templom címének/védőszentjének ünnepe is egyike volt a település jelentős napjainak. A nagymisén résztvevők ugyanúgy búcsút nyerhettek, mint a zarándokok. Ilyenkor együtt ünnepelt a helység egész népe. Hazavárták az elszármazottakat, különösen a modern időben, amikor az ember élete már nem feltétlenül a szülőfalujában folyt le és ért véget, mint a történelmi korszakokban. A családok vendégül látták a messziről jött, rég nem látott rokonokat, és ünnepi menüvel (húsleves, főtt hús mártásokkal, pecsenye, sütemény, kávé) tett ki magáért a gazdaasszony. A vásári sokadalom persze ráépült az ünnepre, mint a faluhelyen elérhető kevés szórakozási lehetőségek egyike.

A vallási élet individualizálódásának, a látványos alkalmi visszaszorulásának következménye, hogy ezek az események egyre inkább elvesztették vallási jelentőségüket. Az utazás pedig a huszadik század végére az emberek természetes életformájává vált. Kell már különleges alkalom, hogy felkerekedjünk és meglátogassuk a nagyszülőket, keresztszülőket. Így a templombúcsú sem mindig a faluközösség és a család összekovácsoló ereje, alkalmi, hanem inkább az evés-ivásé, bulizásé, szórakozásé lett.

Marx Mária

Csík – Gyergyó, és ami azon túl van - I. rész

2016 nyarán **Székelyföld** egyik szegletébe indult ezúttal mindössze négyfős kis csapatunk. Mint már annyiszor erdélyi útjaink során, most is a dévai Szent Ferenc alapítvány házai jelentették a kiinduló bázist. Az átmeneti szállásunk **Kolozsváron** egy főiskolás lánykollégiumban volt. Ezt egy olyan házból alakították ki, amit egy néni hagyott Bőjte Csaba atyára és védeenceire. Első nap idáig jutottunk, aztán másnap még fél napos utazás várt ránk, a **Mezőség** kátyúkkal szabdalt útjain, mire eljutottunk **Gyergyószentmiklósig**. Itt az alapítvány egy hajdani szülőotthon épületét vette át, és állította az árva vagy nehéz sorsú gyermekek szolgálatába.

Nagyon kedvesen fogadtak, és miután lecuccoltunk, nyakunkba vettük a várost. Egyrészt, hogy elintézzük a gyakorlati előkészületeket: pénzváltás, bevásárlás, vonatmenetrend megnézése. Másrészt, hogy körül is nézzünk a településen. A város parkosított főterén, melyet régi házak vesznek körbe, a város védőszentjének, **Szent Miklós püspöknek** életnagyságot meghaladó szobra köszönti a látogatót. Innét már látható a nem messze álló, **Szűz Mária tiszteletére szentelt római katolikus plébániatemplom**.

A templomkertben, egy szobor formájában, **Márton Áron püspök emléke** fogad bennünket, akinek születésének 120. évfordulóját ünnepelték abban az évben, és aki itt kezdte papi szolgálatát. Az út során még számos alkalommal találkoztunk emlékével. Este még felkerestük a város határában lévő kicsiny **Jézus Szíve kápolnát**. A **Gyilkos-tó** felé tartó útról meredek ösvény vezet a fából épült kápolnához. Feljebb kapaszkodva a hegyoldalon kitarult

előttünk a várost övező hegyi kaszálórétek virágdíszes világa.

Másnap reggel vonattal indultunk

Csíkszentdomonkosra. Innét indultunk a **Hagymás-hegységbe** vezető gyalogtúránkra, de előtte még körülnéztünk a faluban. A főtéren ismét **Márton Áron emléke** fogad bennünket, hiszen Erdély nagy püspöke itt született 1896-ban és itt töltötte gyermekkorát. Erdély Mindszentyjének is nevezhetnénk, aki a diktatúra éveiben a bíborshoz hasonlóan rendületlenül kiállt a kommunista eszmével szemben, ugyanúgy vállalva ezért a bebörtönzést is. Egykori szülőháza már nincs meg, de a helyén álló házon egy emléktábla mutatja szülőhelyét. Áll viszont a templom, ahol megkeresztelték, és ahonnan hivatása elindult. Mellette láthatjuk **Szervátiusz Tibornak a főpapot ábrázoló jellegzetes stílusú fekete gránitsobrát**, a templomban pedig egy róla készült festményt. De a templom önmagában is figyelemre érdemes. Stílusjegyei mutatják, hogy a gótika idején épült, de a barokk időkben jelentősen átalakították, kibővítették. Belső berendezése már ezt a kort tükrözi. A szomszédos iskolaépületben pedig egy **kiállítás is található Márton Áron életéről**, amit idő hiányában most nem tudtunk megtekinteni. Innét ugyanis még

hosszú aszfalton vándorlás várt ránk **Balánbánya** határáig. Amit végül sikerült megspórolnunk, miután belebotlottunk egy buszmegállóba. Menetrend ugyan nem volt kitéve, de az arra járó helybéliektől megtudtuk, hogy hamarosan jön a busz. Így a járművel haladtunk el a hegy mellett, amely másik főpap, **Báthory Endre tragikus sorsát** idézi. A bíboros 1599-ben vette át az Erdélyi-fejedelemség vezetését, miután unokaöccse, Báthory Zsigmond lemondott.

Nem volt azonban képes úrrá lenni a fejedelemségben uralkodó áldatlan állapotokon. Vitéz Mihály havasalföldi vajda betörését követően menekülni kényszerült. Itt, a falu határában verték agyon a Báthoryak ellen fellázadt székelyek. Ennek következményeként a község egy évig állt kiközösítés alatt.

Miután leszálltunk a buszról a piros kereszt jelzésen vágtunk neki a hegynek. Mindjárt az út elején egy kellemetlen incidensben volt részünk. Ahogy egy tanya mellett haladtunk el, egy csapat kutya rohant ki utánunk, és a hátunk mögött kezdett el üvölni. Szerencsére a gazdájuk időben visszaparancsolta őket. És nem ez volt az utolsó kutyás élményünk. Széles erdészeti úton, fenyves erdőben emelkedtünk egyre feljebb, míg a **Terkő-nyeregben** (1380 m) elértük a főgerincet. Rövid pihenő után északi irányba folytattuk utunkat a **Kárpátok főgerincén** vezető piros jelzésen. Utunk során nagyszerű látványt nyújtott a hegység fenyvesekkel és kaszálókkkal tarkított hullámszerű hátú világa.

Így értünk az első magasabb csúcsra, az **Öcsém tetőre** (1707 m), mely a hegység peremén, meredek mészkő leszakadás felett emelkedik, pazar kilátást nyújtva nyugatra, az **Olt** völgyére, és a **Hargita** vonulatára. A csúcsról lefelé tartva egy székely pásztor és a nyája jött szembe. Persze először most is a kutyák jelentek meg, de ezúttal békések voltak. A pásztor mondta is, hogy ne féljünk, ezek nem hamis kutyák. Emberünk,

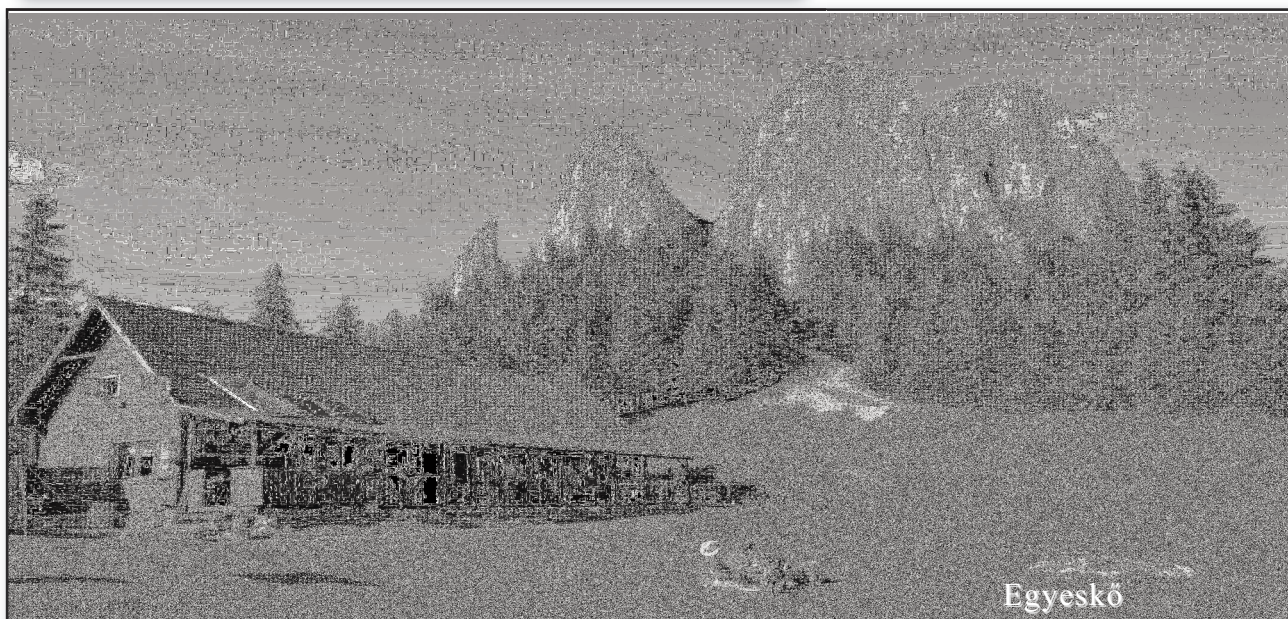
portugál feliratú sárga baseball sapkájában messze volt már az autentikus pásztorképtől. Még egy meredek ereszkedés várt ránk az **Egyeskő** sziklatornyának aljáig, és miután megkerültük, meg is érkeztünk aznapi túránk végcéljához, az alatta lévő menedékházhoz. Vacsora után még nekivágtunk, hogy meghódítsuk a fölénk magasodó jellegzetes, „*négyágú koronával ékes*” sziklát, ahogy Sík Sándor nevezte. A szikla

előlről megmászhatatlanul sima, de egy kőfolyáson felkapaszkodva eljuthatunk a „belsejébe”, innét drótsodrony biztosítja a biztonságos fel és lejutást. Fentről aztán mi is a szomszédos **Ördögmalom** szikláin fészkelő vándorsólymok látószögéből tekinthettünk le a környékre.

*fotó: Gedeon Tamás
szöveg: Szalai Attila*

Csikszentdomonkos

Zalai zarándokhelyek

Pusztacsatár

Pusztacsatár hazánk egyik legrégebbi szent helye. Gépkocsival Zalaegerszeg felől Ozmánbükön át közelíthető meg. Vaspör községhez tartozik, amelynek honlapja részletes ismertetőt közöl a kegyhelyről, és Berecz Sándor Zarándokok könyve című műve is bemutatja röviden a kegyhelyt. E forrásokból tudhatjuk, hogy IV. Béla király 1238-ban kelt oklevele tanúskodik először a településről, amely a falu legrégebbi írásos említése. Pusztacsatártól északra volt található Remethe település, amelyet a XIX. századig remeték, magányban élő szerzetesek laktak. Csatár község egykori Árpád-kori lakóiról, a fegyverkovácsokról és pajzskészítőkről kapta nevét, akiket valaha csatároknak neveztek. Mind a két falut a törökök pusztították el, lerombolták a várkastélyt, megrongálták a templomot. A lakosság elmenekült, a templom romossá és elhagyottá vált. Csatár ezután kapta a „puszta” előnevet. Zarándokhellyé a pusztulás évtizedeiben vált, amikor az elmenekült hívek időnként összegyűltek e helyen, ahol imájukra egy csodálatos jelenés megmutatta, hogy hol van elrejtve a fájdalmas Szűzanya szobra egy fatörzsnél.

A templom déli oldalán, egészen a zarándokházig Árpád-kori temető volt a 17. századig, emléket fakereszt őrzi. Jelentős számú népességre e nagy kiterjedésű temetőről is lehet következtetni. Romantikus stílusban épült tornya, az oltár téglalapja, a szentély diadalíve, sokszor javított falainak alapjai a középkori plébániatemplom eredeti tanúi. A Nagyboldogasszony tiszteletére szentelt templomát az 1600-as

években újjáépítették, 1736-ban restaurálták, lakatlan területen, a vaspöriek gondozásában állt. Jelenleg is a vaspöri egyházközség viseli féltő gondját e helynek, amely elődeink hitét és szeretetét hirdeti. A XVIII. századból származnak a templom jelenlegi ablakai és a barokk stílusban készült oltár, a templom déli kapuját szintén ekkor bővítették. Már az 1600-as években búcsújáróhelyként tartották számon.

A falak gazdag díszítést kaptak, amely alatt XVI. századi ornamentika rejtőzik. A lourdes-i Mária-kápolna 1890-ben, a templom sekrestyéje 1928-ban, a zarándokház 1947-ben épült. A Szent Család-kápolnát 1972-ben a kiskanizsai hívek emelték, akik egy éjszakai zarándoklaton vettek részt. Az erdőn át vezető úton, éjjel eltévedtek, de hitük nem hagyta el őket. Megfogadták, ha bolyongásuk véget ér, és rátalálnak Pusztacsatárra, ott a Szentcsalád tiszteletére kápolnát emeltetnek. Ekkor megszólalt a templom harangja és e szent helyre vezette a zarándokokat, akik fogadalmukat megtartva felépítették a kápolnát. 1945-ben a szovjet csapatok rombolták a kegyhelyet, a templom tetőzete beszakadt. A templomot 1946-ban, majd 1968-ban ismételten felújították. 1996-ban ellopták a szobrok és gyertyatartók egy részét. 1999–2002 között külső-belső felújításon esett át a templom, a kápolna, az összes épület, a szent kút, a patak hídja és a bevezető út. 2014. május elsején Pusztacsatár adott otthont a hagyományossá vált egyházmegyei zarándoklatnak, ez alkalomra készült el a szabadtéri

oltár. 2011-től hagyománnyá vált, hogy áprilistól októberig minden hónap 13-án fatimai engesztelésre várják a híveket az erdei tisztáson található műemlék templomhoz. A miserend: 17.00 Rózsafüzér, 17.30 Litánia, 18.00 Szentmise, melyet rövidített körmenet követ.

Pusztacsatárnak több híres éneke, himnusza van, amelyek rendszeresen felcsendülnek a búcsú alkalomával.

Pusztacsatár a Szombathelytől a franciaországi Tours felé vezető Via Sancti Martini - Szent Márton túraútvonal - egyik állomása. Márton e tájon haladt keresztül, mikor szülővárosából előbb Itáliába, majd onnan Galliába távozott. A műemlék kegytemplom főbúcsúja Nagyboldogasszony napja, melyet minden évben augusztus 15. napjához legközelebb eső vasárnap 10.30 órai kezdettel tartanak. A templom kisbúcsúja Kisboldogasszony napjához, szeptember 8-hoz legközelebb eső vasárnap 10.30 órakor van. A búcsúra távolabbról és a környező településekről zászlóaljával, gyalogszerrel, énekelve, sokszor éjjel, virrasztani érkeztek Pusztacsatárba. A mai napig a búcsú előtti éjszakát egymást váltva imádkozással, virrasztással töltik a vaspöri, velencei, ozmánbüki, zalahágyi, zalacsébi, salomvári és keménfai hívek.

Pusztacsatár a magyarság történelmét, örömeit és fájdalmait őrzi. Elődeink hitét, hűségét hirdeti az Úr Jézus Krisztus és édesanyja iránt.

Gazdag történelme mellett, saját legendáriummal is rendelkezik. A szájhagyomány úgy tartja, hogy a templom nem véletlen, vagy

Szent István királyunk úgy rendelte, minden tíz falu építsen egy templomot. A közösség úgy határozott, hogy a kor szokásának megfelelően e templom a nyugati dombtetőn épül fel. Kezdetleges eszközökkel szállították az építőanyagot nappal a dombtetőre, de reggel ott találták, ahol ma a templom áll. Szándékuktól nem álltak el: másnap visszavitték az anyagokat a dombtetőre, de azokat reggel ismét a dombalján találták. Kitartó emberek lévén munkához láttak, és az építőanyagokat újra a dombtetőre szállították, de a reggelt már izgalommal várták, és

nem hiába: a felkelő nap sugarai az építőanyagokat a t e m p l o m jelenlegi helyén találták. Az építők ekkor Isten d ö n t é s é t végrehajtva a templomot e csodás helyen építették fel.

Egy másik monda szerint, miután a török feldúlta a falut, a menekülő nép a Szűz Mária szobrot elrejtette,

elásta. A török veszély elmúltával keresni kezdték a szobrot, mindhiába. A győri és a zágrábi püspökök nagy zarándokcsoporthoz vezettek ide. A Szűzanya közbenjárására súlyos betegek gyógyultak meg a szent forrásvízben. A zarándokok kérték a Szűzanyát, mutassa meg, hol a szobor. Ekkor egy fán megjelent a Szűzanya, ahol ázni kezdtek, és rátaláltak a kegyszoborra. Ennek emlékére a győri püspök úgy rendelkezett, hogy a szobornak mindig egy fatörzsön kell állnia. A

szobor a mai napig a templom oltárán egy fatörzsön áll.

Bár Csatár kihalt, de 1879-ig, mások szerint 1930-ig, volt állandó lakója, volt állandó csatári remete, aki életét a Nagyboldogasszonynak ajánlotta. Napjait hazánk kereszténységéért, magyarságunk fennmaradásáért imádkozva töltötte.

Az Istenhit egyre több embert vonzott Csatárba, akik kérték a Szűzanya közbenjárását. Egy betegséggel küzdő, de erős hitű ember Boldogasszonyunkhoz fohászkodott, és súlyos beteg lábát a csatári kút csörgedező vizében

gyermek megszületett, édesapja pedig barátaival megépítette a jelenlegi Szentkút elődjét.

Az egykori zalaháshágyi plébános, Tamás Imre jegyezte le az alábbi történetet:

„Az ötvenes években történt. A szeptemberi búcsúra, többek közt egy édesanya is eljött. Ott sírdogált a templomban. Megkérdeztem, miért sír. Bejött a sekrestyébe, elmondta. Egy levelet adott át könnyes szemmel. A fia írta. Egyetemista volt, a katonasággal akarta elhagyni az országot. Itt töltötte utolsó napját, éjjelét.

A levél a következő:

„Anyám, jó anyám!
Miért nem beszéltél
nekem Istenről,
Máriáról? Itt
idegenben kellett
Róluk hallanom!
M e g i s m e r t e m
Anyám, hiszek
Benne, szeretem Őt,
hiszen meghalt
értem! Anyám! Beteg
vagyok, nagyon
beteg. Mire levelem
m e g k a p o d ,
meghalok! Istennél
leszek! Anyám!
Köszönöm jószágodat!
Isten Veled! Anyám!

Menj el Te is Csatárba! Keresd a Jó Istent! Ott töltöttem utolsó napomat - éjjeletem. Anyám, ismerd meg Te is Őt! Higgy Benne! Szeresd a Jó Istent és a Szűzanyát, hogy Nála lehessünk, Te és Én! Jó Anyám! Isten Veled!” Az édesanya hosszú idő után meggyönt, megáldozott, és a következő évben is eljött, majd levelet írt: beteg. Nem jött többé, meghalt. Együtt van már fiával a Szűzanyánál. "

Összeállította: Sipos János

JÓ VOLT OLVASNI!

Michele Zanzucchi: Mindenem megvan
Chiara Luce Badano élete

Chiara „Luce” Badano mindössze 18 évet élt, de ma is sokan emlének rá, és nem csak szülőhazájában, Itáliában.

2010. szeptember 25-én avatták boldoggá.

Ki ez a lány?

Mit tanulhatunk tőle ma is?

Ahogy Pierre Abbé írta: „Szentek nemcsak a kalendáriumban szerepelnek, hanem bizonyára nap mint nap összefutunk velük.”

Nos, a sassellói fiatal lány egy volt közülük...

Ahogy a Fokoláre Mozgalomhoz tartozó Chiara életét megismerjük a könyv olvasásakor, rádöbbenünk, hogy - egy olyan korban, amilyenben mi élünk - milyen jó, hogy valaki példát tud adni nekünk: a dolgokat nem a külső körülmények határozzák meg elsődlegesen, hanem belső döntésünk Jézus Krisztus és a testvéri egység mellett.

Chiara eleven, sportos, életvidám lány volt. Aztán teniszezés közben, váratlanul egy rendkívül erős fájdalom hasított a vállába. Akkor még senki nem sejtette a diagnó-

zist: csonttrák.

Ez a csodálatos lány hogyan tudta néhány hónap alatt sarkig kitárni a mennyország kapuját?

Hogyan tudta visszautasítani a morfiumot, amit az áttétes elviselhetetlen fájdalmainak enyhítésére akartak beadni neki az orvosok?

Honnan merített erőt, hogy „legyen még mit felajánlania”? Nos, ez a gyermek, akinek a szülei tíz évet vártak a születésére, Gen volt.

Olyan fiatal, aki elkötelezett, felelősségteljes tagja volt a Chiara Lubich által alapított Fokoláre Mozgalomnak. Az egyház hivatalosan a „Mária Műve” nevet adta ennek a megújulási mozgalomnak, melynek bölcsője Mária háza Lorétóban.

12 évesen vett részt először egy nemzetközi Gen-találkozón, mely óriási hatással volt rá. Erről így írt: „A legfontosabb dolog a kongresszuson számomra az elhagyott Jézus újrafelfedezése volt. Korábban elég felszínesen éltem, és úgy fogadtam el Őt, hogy közben az öröme vártam. Ezen a kong-

resszuson értettem meg, hogy mekkorát tévedtem. Nem kellett volna eszközül használnom Őt, csak szeretnem, és kész. Felfedeztem, hogy az elhagyott Jézus az Istennel való egység kulcsa, és azt szeretném, hogy Ő legyen az első jegyesem az életben, szeretnék felkészülni arra, amikor eljön. Őt választom mindekelőt!”

„Az elhagyott Jézus” az egység lelkiségének kulcsa.

Kulcs a föld és az ég között- az emberek között...

Halál és feltámadás...

És Chiara tizenkét évesen már eljutott ide! A keresztény misztérium középpontjába...

Érdemes végigolvasni a könyvet az egész életéről, és a halála utáni tanúságtételeket.

És megismerni „Mária Művét”!

„Énekeld a Loretói litániát, és törekedj annak tükre lenni.”

Dömötörfi Nóra

Tudta?

A búcsú eredeti neve „elengedés” (latinul: indulgentia) volt. Ez azt fejezte ki, hogy Isten az Egyház által elengedi az ideigtartó büntetést. A magyar „búcsú” kifejezés arra utal, hogy az ember búcsút vesz a rá váró büntetéstől, Jézusnak az Egyház révén közvetített kegyelme által. A búcsú kapcsolódhat a templomok védőszentjének évente megtartott emlékünnepehez is. Így vált az adott település ünnepnapjává, sok településen ma is élő hagyománnyá, ahol búcsúi szentmisére és közös ebédre várják a hozzátartozókat, barátokat. Délután megnézik a gyerekekkel a „búcsúsokat”, a körhintát, a nap pedig a fiatalok báljával zárult. Spanyolországban több településen is munkaszüneti nap a templom védőszentjének ünnepe. A szent szobrát vagy szentképét ilyenkor körmeneten viszik körbe a településen, a nap pedig színes, vidám ünnepéellyel telik.

Mosoly, út, kút

Mindannyian, akik olvassuk ez írást, vagy csak látjuk azt, élünk. Életünk van, életben vagyunk. Él a test megannyi sejtje, szerve, része. Nincs megállás még pihenés közben sem. A testünk szünet nélkül mozgásban van, és e mozgás körforgásnak tűnhet, pedig nem az: a test öregedik. Tapasztalatokkal bővülnek a szervek, az életutunk is más-más környezetet teremt számára. Igazából nincs két egyforma nap az életünkben, akkor sem, amikor úgy tűnik, hogy a napok teljes egyhangúságban telnek. Ez csak azért lehetséges, mert egy kicsit megkövült bennünk a figyelem, vagy másfajta tapasztalatokról is ábrándozunk, mint ami osztályrészül jutott nekünk vagy elérhető a számunkra; vagy nem tettünk meg mindent, hogy közelebb kerüljünk álmaink megvalósításához. A külső (látható) és a belső (gondolati és imádságbeli) változásaink nem mindig szembetűnőek. Hogy kik is vagyunk valójában, őszintén mondhatjuk, hogy Isten tudja egyedül. Mi sem ismerjük magunkat teljes egészében. Úton vagyunk, ami azt jelenti, hogy haladásban vagyunk valahonnan valami felé... Megálltunkkor is. Egy utazást szép és felemelő, felejthetetlen élményekkel megtölteni, illetve észrevenni és örömmel elfogadni ezeket az ajándékokat: kegyelem. Isten

ajándéka számomra. Van, hogy mosollyal fogadnak, van, hogy e mosoly torz és hamis. Van, hogy csak a fák és a madarak kísérek utamon. Az úton lévőnek sok mindene fájhat: a lába, a talpa, a feje, a szeme stb. Fájhat a szíve és magányosnak érezheti magát, noha tudja, hogy vannak kísérőtársai az út során.

Speciális út a zarándokút, melynek célja: Istennel találkozni, segítséget kapni egy nehéz kérdésben, bűnökért vezekelni, vagy felajánlani valakiért, akit szeretünk, vagy éppen nem annyira szeretünk, vagy csak valaha úgy éreztük, hogy nem szerettük, stb. Földi életünk is zarándokút, bár nem mindig gondolunk erre. És van, hogy el is feledkezünk róla. Istentől kaptuk az életünket szüleinken keresztül, és őhöz szeretnénk visszatérni az út során. A szeretet erre ösztönöz mindannyiunkat, észrevétlenül is. Az út mentén vannak kutak, hűvösek, kövel körbevettek, kőből kirakottak. De jó leülni és szomjunkat oltani! Olyan is előfordul, hogy az ember csak azt hiszi, hogy kutat talált, pedig mérgező vízzel találkozott. Ilyenkor hasmenés, fejfájás gyötri a testet, a lelket, a szellemet.

Jézus, az Isten Fia, egyszer találkozott egy kútnál egy asszonnyal. Ez a vidék kívül esett a zsidóság határain az evangélium szerint. Ez a találkozás „szív és szív” találkozása volt, illetve

lehetett. Két szomjas zarándoké. Az asszony szomjúságában őszinte, megnyílik és a kút mellett gyógyulásra talál teste és a lelke is. Jézus gyógyít: az asszony őszinteségéből fakad csodás gyógyulása. Nem söpri szőnyeg alá életének porát és ezt Jézus tekintetre méltatta. Amikor inni ad az asszonynak - az örök életre vezető „vizet” -, igazából boldog szomjúságot ad neki!

Szomjat, mely előre visz és lelkesedés van benne. Öröm és bizonyosság, hogy Isten táplál bennünket életünk útján, gondot fordítva ránk. Nem hagy magunkra, társunkká válik. És földi napjaink befejeztével is jóllakat minket a szereteteink és barátaink körében.

Kísérje az olvasót, családját és ismerőseit Szent Patrik úti imája:

*„Uram, Jézus, járj előttem,
ha lankadok, állj mögöttem.
Pajzsomként lebegj fölöttem,
jobbról, balról segíts engem.
Mindig Téged keresselek,
mindig találkozzam Veled,
minden léptemben szüntelen
Te, csak Te jöjj szembe velem.
Te légy szavam a nyelvemen,
más szavával Te szólj nekem.
Minden egyes pillantásom
mindenkiben Téged lásson.
Te légy utam az utamban,
utam végén a jutalmam.
Amen.”*

S. Ivancsics Evelin

Tudta?

-a 'zarándok' szavunk szláv eredetű, az óbolgár és óorosz sztrannik, magyarul 'vándor, idegen, búcsújáró' jelentésű szóból ered, és esett át némi természetes nyelvi átalakuláson.

-a Szentírásban a Zsoltárok könyvében a 150 zsoltár között 15 zarándokének is megtalálható. (120-134.)

Olajfák közt

Családos közösségünk a Szent Család Óvodából indult el. Gyermkeink - kisebb-nagyobb időbeli átfedésekkel -, ugyanabba az óvodai csoportba jártak. A Szent Család Óvoda óvónői folyamatosan fáradoztak - és fáradoznak ma is - azon, hogy rendszeres találkozássra, imádságra, beszélgetésre, elmélkedésre, „kis közibe” hívják a saját, ovis csoportjukhoz tartozó felnőtteket. Mi, a közösség tagjai is, ilyen alkalmakon ismerkedtünk meg. Először csak két anyuka vett részt az óvónők által kezdeményezett „közi” alkalmakon, aztán még egy, aztán már két apuka is, és így tovább. Hívtuk, vonzottuk egymást.

2014-ben került sor az első „közis” családi nyári táborra. A közösség születését kezdeményező, és azt egész addig vezető óvónők elérkezettnek látták az időt arra, hogy a „saját lábunkra” állítsanak minket. Kérték, hogy válasszunk vezető házaspárt magunk közül, és innentől szervezzük magunk a közösség életét. Ehhez az ovi természetesen változatlanul helyszínt biztosított, és támogatott minket. Az azzal járó váltás, hogy elengedték a kezünket, az akkori közösség-vezető házaspárnak, és az összetartozni akarásnak köszönhetően, viszonylag könnyen végbement. Elhatároztuk, hogy a kétheti alkalmak helyett hetente fogunk találkozni, és megterveztük, hogy mely napokon, mivel szeretnénk foglalkozni. Lelkipásztori „kísérőnek”

Stróber László atyát kértük fel, hisz már a kezdetektől ő támogatta a „kis-közit” is. A saját utunkon elindulva, nevet is kellett választanunk. A nyertes javaslat gazdája, egy kedvenc Sillye Jenő-dalban, a *Csipkebokor* nevezetűben lelt rá az olajfára, mint a hosszú élet, a mindig megújulni képesség szimbólumára. Így lettünk Olajfa Közösség.

Jelenleg kilenc család tartozik a közösséghez, van köztünk református házaspár is. Változatlanul hetente, az óvodában találkozunk, 17.30 és 19.30 közötti időintervallumban, négyhetente pedig szentmisére megyünk közösen. Az óvodai alkalmakon a gyermekeink felügyeletét is többnyire magunk, közösen oldjuk meg. Az egyik csoportszobában a gyerekek, a mellette lévőben mi felnőttek élvezzük egymás, és Jézus társaságát. Előre beosztott rendszerben, mindig más vigyáz közülünk a gyerekekre. De nem csak a gyerekfelügyeletet, azt is beosztjuk előre, hogy ki gondoskodik a csapatnak egy kis elemózsiáról, és azt is, hogy ki felel az aznapi alkalom témájáért. Minden negyedik alkalommal László atya készül valamilyen elmélkedéssel. Az ezen kívüli témákat magunk választjuk arra az alkalomra, amire felelősnek lettünk beosztva. A szerint választunk, kit mi foglalkoztat. Amiről úgy gondoljuk, hogy mindnyájunkat gazdagítani fog, megosztjuk, megvitátjuk egymással. Lehet a téma egy nemrég hallott előadás, egy pápai enciklika,

volt, aki zsolozsmára hívott bennünket. Van, akit a házasságok lélektana érdekel, ő párban feldolgozandó témákat hoz. Volt, hogy atyát hívtunk a bioetikai kérdések megvitatásához. Rendszeresen játszunk is a köziben, társasjátékkal, beszélgetős játékkal, de volt, hogy egyikünk hittanos-vetélkedőt szervezett egy ilyen alkalomra. A játékokat, vagy egy spontán összeszerveződött métázást is nagyon értékes együtt töltött időnek tartjuk, mert fontos, hogy ismerkedjünk egymással. A közösségben való működés megkívánja, hogy együttműködjünk, vagy alkalmazzkodjunk egymáshoz, ami sokkal könnyebb, ha ismerjük egymás erősségeit, gyenge pontjait.

A négyhetente látogatott szentmiséken kívül is viszonylag gyakran „kimozdulunk”. Végigjártuk már együtt a Házaspárok útját Óbudaváron, látogattunk meg együtt kiállítást, előadást, ökumenikus imaheti istentiszteletet. Húsvét előtt tartottunk zenés keresztutat a Zárda kápolnában, és másodszor volt a „vállunkon” a kereszt az első stációig a városi keresztúton.

Rendszeresen segítünk a Dévai Szent Ferenc Alapítvány medgyesi gyerekotthonának, tárgyi, pénzbeli adományokkal, és személyes, kétkézi segítségünkkel Erdélyben. De mindig vannak városunkban is rászoruló családok, akiknek alkalmanként, vagy rendszeresen ilyen-olyan segítséget nyújtunk.

A közösséget minden évben más házaspár vezeti, akiket a nyári táborban választunk meg. Ők felelősek az éves menetrend beosztásáért, ennek megfelelően ők kezelik az ebben történő mindenféle változásokat is. Ők szerveznek saját otthonukban házaspáros adventi készülődést az év végén, a nyári szünet előtt pedig évzárót.

Minden évben a nyári táborban új vezetőt választunk, így nem terhel sokáig a feladat egy-egy házaspárt, és mindenkinek lesz alkalma „kipróbálni” az ezzel járó nehézségeket.

A kisközösséghez tartozás számomra életforma. Átszövi a mindennapjaimat a társaimmal való istenkeresés. Vannak napok, mikor tevékenyen részt veszek a közösség életében,

ekkor szolgálom a többiek, vigyázok a gyerekeikre, készülök a témára, amit szeretnék velük megosztani, vagy elemőzsiát készítek nekik másnapra - az éjszaka közepén. És vannak napok, amikor csak szemlélődve keresem velük Istent: a közösségben együtt imádkozunk, vagy értük imádkozom. Minden nap velem vannak, mint a lelki családom. Együtt zarándoklunk testben és lélekben, mint útitársak. Nem tudnék hinni, ha nem hatna át mások hite, és hitemmel – amit az Isten kezdeményezésére válaszul adtam - nekem is át kell hatnom az ő hitüket. Vezetjük egymást. A közösségi alkalmak készebbé tesznek arra, hogy kövessem Jézust, és hogy komolyan vegyem a hívását. És nem csak vezetjük, hordozzuk is

egymást.

Azon túl pedig, hogy hitet és szolgáló szeretetet adunk és kapunk a közösségben, nagy felelősséggel is tartozunk egymásért. Erre akkor döbbsentem rá, mikor egy lelki gyakorlaton a résztvevőknek szemléltetniük kellett, hogy mi történne a közösségben lévő társukkal - akit magasan a föld fölött tartanak a kezeikkel -, ha egyszer csak elengednék. Lezuhanna. Ezért bármilyen nehéz is tartani egymást néha, még akkor is, ha majd leszakad a kezem, meg kell a társamért küzdenem - leginkább saját magammal.

Szabó-Hidvégi Orsolya

A fotó a Budafai Arborétumban készült a 2017. évi Olajfa nyári táborbont

Vasvárra zarándokoltak elsőáldozóink

A Szombathelyi Egyházmegye idén is megrendezte az „Elsőáldozók zarándoklata” elnevezésű egyházi programot. A résztvevők száma évről évre növekszik, 2018-ban elértük az 1200 főt. E nap célja elmélyülni Krisztus szeretetében, a gyermekeket életkoruknak megfelelő módon megszólítani. A szervezőknek köszönhetően gördülékenyen zajlottak az események, amelyekről röviden írtam meg beszámolómat.

A nyolc órai indulást követően vidám hangulatban érkezünk meg Vasvárra, ahol rendőrségi forgalomirányítás mellett biztonságosan értünk a templom előtti térre. A regisztráció során megkaptuk a pogácsa adagunkat és ásványvizeinket, amiért nagyon hálásak voltunk és jóízűen el is fogyasztottuk. Székely János püspök atya rövid, de szívhez szóló köszöntőt intézett a jelenlevőkhöz. Az Ady Endre és Dózsa György általános iskola gyermekei kék

szalagot kaptak belépéskor, ez azt jelentette, hogy napunkat a templomban kezdtük. Itt Angelico atya sóba rajzolt jelenetei ragadtak magukkal minket, amely tevékenységet kivetítőn kísértük figyelemmel. A következő helyszín a Művelődési ház volt, ahol közösen énekeltünk és egy tanulságos bábelőadást tekintettünk meg. Az ostyasütés a végére maradt, de mindenkinek volt lehetősége ostyaszaggatásra, amely ostyát aztán megkapott emlékebe. A kis csapat örömeire végre eljött az ebédidő! Kerestünk egy árnyékos helyet, letelepedtünk a fűbe és előkerültek a hátizsákokból a finom szendvicsek, aprósütemények, innivaló. A nagyszínpadról közben zene szólt, ami megalapozta az igazán vidám piknik hangulatot. Valamennyi résztvevő közösen indult a szabadtéri szentmise helyszínére háromnegyed 12-kor. Hosszas sorokban érkezünk a dimbes – dombos, erdős utakon

keresztül a Szentkúthoz. Gitárosok irányításával elpróbáltuk a hamarosan kezdődő szentmise énekeit és lélekben készülődtünk a nap fénypontját jelentő áldozatra. Püspök atya prédikációját csak méltatni lehet, a Tőle megszokott szeretettel és jósággal fordult a hívekhez. Volt egy kisgyermek, aki többször sírva fakadt a szentmise közben és nem tudta megmagyarázni, mi is történik vele. Ez a kegyelem áradása... Hála legyen érte!

A fent említett általános iskolák tanulói minden túlzás nélkül példásan viselkedtek. Többször megdicsértük őket a fegyelmezettségükért, öröm volt részt venni mindnyájukkal ezen a lélekemelő, csodálatos zarándoklaton. Isten segítségével jövőre is szeretnénk ellátogatni Vasvárra és újra átélni, erőt meríteni e különleges hely szellemiségéből.

Miszoriné Mocsári Mariann

Imatáborról

“Az Imatáborban a gyerekeknek gyönyörű és komfortos természeti környezetben elcsendesedést, imaélményt biztosítunk, közösségi élményt és barátokat, ötletes játékokat kínálunk. Célunk megéreztetni, hogy Istennel élni nagyon jó dolog, és hiteles keresztény életünkkel példát mutassunk. Bemutatjuk, hogy a vallásos élet nem korlátozódik a templomra, Isten jelenléte átszövi a napjainkat. Velünk van, amikor imádkozunk, a templomban, a csoportos beszélgetésekkor, de nem szűnik meg jelenléte, amikor a szabadidőnket töltjük, akár sporttal, szórakozással, táncsal, (vagy bátorságpróbán sikoltozással). Így lehet a kézműves foglalkozás, vagy akár a játék is imádság. Mivel Isten szüntelen társunk, barátunk, akivel élő kapcsolatban vagyunk, kommunikálunk, életünk is imádsággá válik. Az Imatábor így nevel egy teljes és értékes keresztény életre. Ezért lehet csak hiteles és elkötelezett minden szolgáló, és érezze felelősségét óriásinak. Ezért olyan áldott ez a tábor. Isten nagy erővel van jelen, formál, gyógyít gyerekeket, vezetőket egyaránt. Elképesztő ereje van egy kiskamasz számára a nála alig pár évvel idősebb, egészségesen vidám, Istent szerető fiúknak és lányoknak. Hiszem, hogy életformáló hatása van, igazi követendő, és követhető példa. Minta, ami kíváncsok a számára, olyan alternatíva, amely el tudja söpörni a világ fejedelme által kínált hazug és gyilkos hívságokat. Friss, lendületes, fiatalos, vagány és bolondos,

amit nem tud nyújtani a legjobb hitoktató néni vagy bácsi sem. Olyan fiatalokkal beszélgetnek, akiknek ugyanazok a problémáik, csak már a hit szemüvegén keresztül tudják látni... Nekem az Imatábor csoda, a Szentlélek kiáradása, Isten ajándéka az Őt szeretőknak.”

P. Judit

“Az Imatábor egy hely, ahol találkozni tudunk Istennel a hétköznapiakból kiszabadulva, egy hét, amikor csak Őt dicsőítjük százan, együtt. A Szentlélek átjárja ezt a közösséget, és hatalmas öröm számomra évről évre megtapasztalni az Ő munkáját a táborban.” *Ciprián*

“Az Imatábor nekem a feltöltődést, megnyugvást, illetve a hétköznapi világból való kiszakadást jelenti. Ez az a hely, ahol az Istennel való kapcsolatunkat sok-sok program keretében, illetve segítségével mélyíteni tudjuk, az emberi kapcsolatainkat pedig bővíteni. Hiszen minden tábor alkalmával találkozunk új arcokkal, a már meglévő barátságainkat pedig mélyíteni tudjuk.” *Ági*

“Az Imatábor lehetőséget nyújt arra, hogy egy teljes hetet Istennel töltsünk. Ez egy tábor, ahol a gyerekek egy hét alatt egy kis csapattá kovácsolódnak, közelebb kerülnek Istenhez és növekedni tudnak szeretetben és hitben egyaránt. Csoportvezetőként jó látni, hogy a napok folyamán hogyan változnak a gyerekek, amellet, hogy mi segítjük őket, rengeteg

dolgot tudunk tanulni tőlük. Az Imatábor egy közösség, ahol feltöltődhetünk mind lelkileg mind testileg, és kikapcsolódhatunk a hétköznapiakból egy hétre, hogy megéljük a csodát.” *Karolina*

“Hogy mit jelent nekem a tábor? Feltöltődés, találkozások emberi és isteni szinten is, és testvérség. Feltöltődés, mert a tábor alatt párhuzamosan van részünk lelki élményekben és kötetlenebb szórakozásban. Találkozás, hiszen a tábor résztvevői között minden évben sok az ismerős arc. Jó látni például az előző évi csoportomat mindig egy kicsivel felnőttebben. De vannak mindig új arcok is, és a csoportvezetők között is kialakul egy jó közösség, sajátos hangulattal. És végül, de talán elsősorban azt kellene említeni, hogy az Istennel való találkozásra tengernyi lehetőség nyílik misében, szentségimádáson és így tovább. Testvérség pedig azért, mert jó dolog megtapasztalni, hogy a világban igenis sokan vagyunk keresztények, szinte bárhová megyünk, találhatunk testvéreket. A tábor kicsiben rávilágíthat erre is.” *Tamás*

A nyári jáki imatáborról bővebb információ a www.zegimatabor.webnode.hu honlapon olvasható.

Perényi Judit

Anyakönyvi híreink

Kereszteltek

Petőházi Ambrus, Kardos Krisztián Rikárdó, Farkas Ármin, Kardos Laurent Elemér, Horváth Christine, Czirjék Vince, Osbáth Bendegúz András, Zrupkó Márk Patrik, Bognár-Deák Bende, Bognár Deák Zsombor, Márovics Emese Erzsébet

Köszöntjük a Katolikus Egyház és egyházközségünk legifjabb tagjait! Isten éltesse őket sokáig!

Házasságkötés

Becze András és Varga Melinda
Lőczy Gábor és Kéri Katalin
Hajducsi Zoltán és Lőrincz Anna

*Jókívánságainkat fejezzük ki az ifjú pároknak:
a kölcsönös szeretetben szentelődjenek meg
házasságukban!*

Hiba nélkül

Zimonyi Emerika évtizedeken keresztül az Ünnepi Harangszó hűséges munkatársa volt, mégis csak ritkán olvastuk nevét újságunk lapjain. Bár kiemelkedő irodalmi műveltség és tehetség jellemezte, ő a háttérben tette a legtöbbet: javította a cikkekben előforduló helyesírási és nyelvhelyességi hibákat.

A kincset, ami az övé volt, nem tartotta meg magának, megosztotta közösségünkkel, s ebben sem idős kora, sem betegségei nem gátolták meg. 2018 áprilisában tért meg az örök hazába, s hisszük, hogy a mennyei szerkesztőség második tagjaként már onnan segít minket, hogy szolgálatunkat egyszerűen, hűségesen, pontosan végezzük, úgy, ahogy ő tette.

2012 augusztusában D. Bencze Erzsébet *Üveghang* című verseskötetét méltatta. Az egyik általa választott költeménnyel búcsúzunk tőle, s kérjük Mennyei Atyánkat: Emerika számára, aki életében olyan nagy alázattal javította hibáinkat, adja meg az örökké tartó s tökéletes Istenlátás gyögyelmét!

Háriné Mile Mónika

Halálozás

Kondor Nándorné sz. Osbáth Ottilia, Kling Nándorné sz. Léránt Mária, Ziembicki Józsefné sz. Mester Katalin, Cziráki Józsefné sz. Tóth Rózsa, Bognár Józsefné sz. Berta Erzsébet, Rumi Péterné sz. Sabján Irén, Babati Béláné sz. Bálizs Margit, Horváth Sándorné sz. Lendvai Margit, Lendvay Pálné sz. Mendy Irén Erzsébet

Adj Uram, örök nyugalmat nekik!

D. Bencze Erzsébet

KÉPMÁS

Uram,
mielőtt földi burkomból kilépek,
nyújts irgalmas kezet,
vedd el tőlem, mi sok volt,
tedd hozzá Magadból,
mi lelkemből hibádzott!
Formálj újra, gyúrj képmásodra,
hogy tisztasággal és tisztességgel
mentsem magam Hozzád,
és a csillagbölcsőben
készíthesd égi nyughelyem!
Békéd maradjon velem!

Ámen

Mit mond Neked Taliándörögd?

Földrajzilag a Dél-Bakony lábánál lévő kis zsáktelepülés. Valamikor a Tapolcára vezető egyik fontos vásári út haladt keresztül rajta. Majd a harckocsis zászlóalj kiképző bázisa volt ez a vidék. A falu ma is őrzi a 18. század végén épült kis parasztházakat. Ápolják a régi mesterségeket. A Művészetek Völgye rendezvényein ezeket megcsodálhatják az oda látogatók. Azonban 15 zalaegerszegi önkéntesnek ennél többet adott június 2-án ez a kis település. A Mária Rádió itt rendezte meg, a Vidéki Önkéntesek Országos Találkozóját. Mivel ilyen szép létszámmal tudtuk képviselni a várost, kisbusszal indultunk el.

Taliándörögdön a Szent András templom romjánál volt a találkozó. Szabó Tamás a Mária Rádió elnöke köszöntött bennünket. Majd Illés Sándor monostorapáti plébános úr, mivel itt is ő látja el a papi szolgálatot, ismertetőt tartott a település múltjáról.

Szavaiból megismertük a romtemplom történetét, melynek első említése 1249-ből van. A Szent András templom történetét megismerve azt is megtudtuk, hogy a Dörögdi család után Tallián Ferenc lovassági ezredes kapta meg a birtokot. A katolikus hívek adják a lakosság több mint 50%-át, de reformátusok, és evangélikusok is szép számmal élnek, sőt külön templomuk van.

Innét a plébániára telepedtünk át. Finom illatok terjengtek a levegőben, ami jelezte, valaki ételt készít. Szőke András volt a házigazda, aki maga gondoskodott testi táplálásunkról.

A pajtaszínházba mentünk, ahol játékos vetélkedő kapcsán megismerkedtünk. Később lejegyeztük, hogy ki mit tart jónak

a Mária Rádió műsorában és mit szeretne hallani. Osvay Péter a rádió regionális koordinátora összegyűjtötte, majd aztán kiértékelik a leírtakat. Lépes Lóránt atya a rádió műsor-igazgatója is eljött közénk. Tőle a lelki táplálékot kaptuk, velünk örült és imádkozott. Szőke András finom bográcsos meglepetése után ostya hulladékból készült meglepően finom édesség dukált. Aztán a Veszprémi Érseki Borászat három nedűjét is megkóstolhattuk, értékelhettük. Meglepő módon a rizling ízlett a többségnek.

Ezt követően a Balás Béla díjas filmrendező bemutatta a gyógynövénykertet, majd végig vezetett bennünket az Ősök háza terméin. A pincében téglamúzeumot láthattunk. Bazilikából, és egyéb híres régi épületekből származó, egyedi jelzéssel és címerrel ellátott téglák is voltak. Az Ősök háza szobáiban varrógépek, papi ruhák, egyéb viseletek, amiket e vidéken hordtak. Régi szerszámok és a régi mester-ségek emlékei. Egyik falon szappanfélék voltak kiállítva. Egy másik szobában Szőke András

stúdiót rendezett be, ahonnan élő közvetítéseket is sugároz. Boros Zoltán a rádió koordinátora nagy érdeklődéssel figyelte a régi szalagos magnót és gramofont, amiket a közve-ítések alkalmával használnak is. Talán nyolcféle gyógyszap-pannal is találkoztunk és többféle gyógynövényből készült olaj használatát is elmondta a művész úr. Ezekből éppen úgy, mint az Érsekség boraiból, vásárolni is lehetett. Egy másik falon fotókból volt kiállítás. A lakosság nemcsak a régi tárgyakat, hanem a hagyományokat is őrzi, és megtartja. Az arra látogatóknak még ízelítőt is adnak műsorok bemutatásával.

A Szűz Mária Neve templomban a nap zárásaként szentmisén adtunk hálát a hallottakért és látottakért, a jó programokért. A szentmisét Lépes Lóránt atya és Illés Sándor plébános koncelebrálta. Megtöltöttük a kis templomot.

A zalaegerszegi önkénteseknek felejthetetlen napjuk volt, hálával telt szívvel tértünk haza.

Furján Zoltánné

02/06/2018 09:51

Szentföldi zarándoklat

Az ötödik evangélium

Húsvét előtt abban az ajándékban volt részem, hogy végig járhattam a Jézus életének eseményeit tanúsító emlékhelyeket. Igazi, kitörölhetetlen feltámadási készület volt. Utazás sokakkal, de magamban, a hitem körül.

Mit is jelent Jézus nyomában, vagyis a Szentföldön járni? Ez attól függ, hogy mi a célunk. Látni akarjuk a helyeket, ahol járhatott? Keresni akarjuk a tapintható, látható nyomait? Kíváncsiságból megyünk, mint egy múzeumba? Vagy átadjuk magunkat a hitünk által táplált vágyainknak, hogy átérezvén kétezer évvel ezelőtti útjainak eseményeit, megértsük, tanításait magunkévá tegyük, és általa lelkünkben gazdagodjunk, töltekezzünk, bátorítást, biztatást kapjunk életünk nehéz helyzeteinek elviseléséhez? Hogy amikor a nyomába lépünk a két csapából egy legyen, Ő vigyen minket!

Isten még mindig munkálkodik. Velünk, általunk és értünk. A megváltás folytatódik, mert most is, mint mindig, rászorulunk. Ezért hívja újra és újra „csibéit”, gyűljenek össze. Ide hívta Ábrahámot Mezopotámiából a kánaániták földjére.

Itt született a Megváltó, és itt töltötte be hivatását, az emberiség történelmének kitörölhetetlen eseményét. Engem is, minket is ide hívott! Bárkit, aki napról-napra odamegy. Legyen az kíváncsi turista, hithű zsidó, hitének alapjait kutató keresztény. És az utcákon, sikátorokban, tereken, a hömpölygő tömegben ma is ott vannak a farizeusok, hitetlenek, átkozódók, örök elégedetlenek... A kufárok, akik mint egykor, ma is megszenstelenítik a szent helyeket. Akik elárulják,

kiárusítják, pénzzé teszik még az emlékét is! De ott vannak a „veronikák” és a „simonok” is. És Ő szelíden köztük jár, hisz él, nem halott, feltámadt! Értük is, mindenkiért. Hisz Isten szövetséget kötött népével, és Jézus Krisztus óta mindenre érvényes ez a szövetség. „Uram bocsáss meg nekik, hisz nem tudják, mit cselekszenek!” Ezt éreztem, láttam, és ilyen lehetett hajdan is. A történelem nem ért véget! Mintha semmi nem változott volna azóta! Ilyenek vagyunk, mi emberek, megváltásra szorulunk ma is!

Különleges volt ez a zarándoklat. A meghatottság, harag, csodálkozás, megdöbbenés ambivalens érzéseivel teli. A múltban való időzést a jelen fejbecsapásszerű provokációi zavarták meg. A nyüzsgő tömeg, az árusok támadásai, a szent helyeken épült, erősítményszerű templomok, a felszín alatt több méterre lévő tanúhelyek. Az időben való ide-oda utazás. Pár nap alatt átélhettük Jézus egész működését, születésétől a haláláig. Mária igenjétől a Golgotán át a feltámadásig. A helyszíneket végigjárva a megmaradt töredékek szemléje során rácsodálkozhattunk Jézus születésének körülményeire, elképzelhettük a názareti ház szegényességét és az a fölé épült templomban örvendezve hálát adhattunk a Szűz Anya igenjének. A Pásztorok mezején karácsonyi dalokkal dicsértük a Megváltó érkezését. A Tiberiás-tavon csodálatos érzés volt ringatózni a bárkában, és távolban fürkészve felfedezni a helyeket, ahol elhangzottak Jézus „boldog mondásai” a Nyolc Boldogság hegyen. Capernaum, ahol meghívta tanítványait és számos

csodát tett, Tabgha, ahol megtörténhetett a kenyérszaporítás, és maga a tó, ahol lecsillapította a vihart. Hogyan jött-ment Jézus, tanítványaival kísérve, egyik helyről a másikra? Gyalog, saruban vagy mezítláb. Nem busszal, mint mi...! Az Olajfák hegyén, lenézve a városra, éreztem, fülemben halottam, ahogy kesereg Jézus Jeruzsálem fölött, megjövendőlvé pusztulását, elsíratva azt. Ahol bevonult a tömeg éljenzése közepette, és ahol elszenvedte küldetésének kínjait. A Via Dolorosa, ahol Jézus kereszttel a vállán végighaladt az Antónia várból a Kálvária dombig, a Golgotáig. Ez a hely alig látható, csak elképzelhető, mert be van építve. Az út a házak között, szűk sikátorokban árusok, vásárlók zivaja között visz. Ez akkor sem lehetett másként! Most mi mentünk Vele, próbálva átélni minden állomást. Beálltunk a sorba, hogy a tizenkettedik stációt, a keresztre feszítés helyét láthassuk.

Utazásunk nem marad nyomok nélkül. Lelkünkbe örökre beleégett minden látott és feltételezett helyszín. A rózsafüzér imádkozása során előttem lesznek a helyek, felidéződik a betlehemi hajnal hangulata, a galileai táj lankái, a keresztút a zajos jeruzsálemi utcán. Ezek mind-mind közelebb visznek a történelem kitörölhetetlen eseményéhez. S ez itt történt, Jeruzsálemben. Kétezer évvel ezelőtt. Azóta üres a sírja. Azóta nincs elvesztett élet, mert a kő, melyet az építők a történelemben annyiszor elvetettek, szegletkőnek bizonyult, amelyre egyedül érdemes életet, családot, nemzetet és az egész emberiség jövőjét építeni.

Gedeon Júlia

Gyerekszáj – hittanórán hangzott el...

Az iskolában a folyamatos tanítás – tanulás közben gyakran akad egy pillanat, ami bearanyozza és emlékezetessé teszi a tanórákat. Az „aranyköpések” adódhatnak figyelmetlenségből, pontatlan tanulásból vagy eredeti humorérzékből. Az ok mindegy is, a végeredmény azonban magáért beszél. Ezekből szemezgettem néhányat.

1. Isten az Ószövetségben a protestánsok által szól hozzánk. (próféták helyett)
2. Kérdés: Hogy hívják a templomban azt az embert, aki mindent tud, hogy hol van? Aki ismeri, hogy mi és hogyan működik? Válasz: Karbantartó. (sekrestyés helyett)
3. Elsős kislány a tanárnak: „Azért véres Jézus a kereszten, mert bántották. Tudtad?”
4. Néztünk elsősökkel egy rajzot, ami a híveket ábrázolta szentmise közben. Egy kisfiú boldogan közbeszólt: „Biztos nézik a műsort!”
5. „Ne paráználkodj!” - helyett: „Ne panaszkodj” és: „Ne parasztkodj!” (3. oszt.)

6. Hit nélkül senki sem lehet *tetves* Isten előtt. (kedves helyett)
7. A felelőnek valaki súgott: „A vámosok és bűnösök barátja”. Ő azonban félreértette és így szólt: „A felmosó a kis Bécinek parancsol.”
8. Tanár: „A betlehemi gyermekgyilkosság során a fiúkat ölték meg.”
Gyerke: „Azért van most több lány?” (2. oszt.)
9. Tanár: „Mit ettek a tanítványok a vízparton?”
Diák: „Dilibogyót.”
10. Tanár: „Ki vezeti és erősíti az Egyházat?”
Alsós kislány: „Orbán Viktor.” (Szentlélek helyett)
11. Megigazítottam egy elsős kislány hajában a csatot és közben mondtam neki, hogy „látom, szenvedsz a hajadtól”. Erre ő: „Szenvedek, mint Krisztus a kereszten.”

Miszoriné Mocsári Mariann

Kalkuttai Szent Teréz:

„Istennek nem a mi teltségünkre, hanem ürességünkre van szüksége. Felsorolok néhány eszközt és utat, hogyan gyakorolható az alázat:

- A lehető legkevesebbet beszélni önmagunkról;
  - csak a ránk bízott dolgokkal törődni;
  - kerülni a kíváncsiságot;
  - mások ügyeinek kormányzását kerülni;
  - az ellentmondásokat és rendreutasításokat vidáman fogadni;
  - mások hibái felett elnézni; a hibáztatást magunkra venni- ártatlanság esetén is;
  - követni mások akaratát;
  - a sértéseket és igazságtalanságokat elfogadni (természetesen nem társadalmi igazságtalanságról beszél);
  - elfogadni, hogy az embert elhanyagolják, elfelejtik, nem szeretik;
  - barátságosnak és szelídnek maradni, ha az embert kihívás (provokáció) éri;
  - nem próbálkozni azzal, hogy különösképpen szeressenek vagy megcsodáljanak; soha semmit sem adni saját méltóságunkra (ez természetesen nem azonos az emberi méltóság megvetésével);
  - engedni a vitában, ha igazunk van is (persze nem sorsdöntő kérdéseken, ahol a közösség ügye forog kockán);
  - mindig a legnehezebbet választani (az egyéni vállalásokban). ”
- (In: Dr. Hajdók János: *Kalkuttai Teréz Anya*, Ecclesia, Budapest, 1985.)

Összeállította: Háriné Mile Mónika

Június 3-án virágszirmokba borult a Rákóczi út, a Nagytemplom és az olai templom környéke a város plébániái által közösen szervezett **úrnapi körmenet** alkalmával. Köszönjük a részvételt e szép ünnepen.

Farkas Károly letenyei plébános május 9-i halálát követően plébániánk lelkipásztorai gondoskodnak átmenetileg a **Letenyei Plébánia** feladatainak ellátásáról.

A Zárda kápolnában **minden hétfőn**, a Nagytemplomban **minden pénteken** a szentmise után **csendes szentségimádás**.

Június 17-én Szent Antal **búcsú a Jánkahegyen**, a Kápolna téren. Szentmisét mond: Lendvai Zoltán János rédcisi plébános.

Minden hónap 13-án a kertvárosi templomban **fatimai szentmise** és szentségimádás 18 órakor.

Minden hónap 13-án 18 órakor **fatimai engesztelés** Pusztacsátáron.

A Mindszenty József Általános Iskola **Te Deuma** 2018. **június 22-én** lesz.

A Kálvária kápolnában **szombatonként** hajnali 6-7-ig az „Ébredés” közösség tart gitáros, énekes dicsőítő imaórát. Az alkalmak nyitottak.

Közeleti vezetők szentmiséje lesz Szombathelyen **június 22-én**, pénteken 19 órakor.

Jubiláns házaspár találkozója a szombathelyi Székesegyházban **június 23-án**, szombaton 10 órakor.

Június 24-28-ig lesz a Mindszenty Iskola **hittantábora** Szentgotthárdon.

Június 28-30. között lesz a **Kőszeg-Mariazell zarándoklat** dr. Székely János megyéspüspökkel.

Július 1-jén Öreghegyi **búcsú Zalabesenyőben**.

Július 2-6. között lesz az Ady Iskola **hittantábora** Celldömölkön.

Július 9-én **szentségimádás a Nagytemplomban**, a templom felszentelésének ünnepe.

Július 22-én Mária Magdolna **búcsú a Nagytemplomban**.

Július 29-én Szent Anna **búcsú Zalabesenyőben**.

Augusztus 6-8. között lesz az egyházmegyei **hivatástábor** Csehimindszenten.

Augusztus 18-án Szent Ilona **búcsú a Kálvárián**.

A Mária Út szervezésében **augusztus 25-én** a **CSALÁDOKÉRT** lesz országos **gyalogos zarándoklat**. Zalaegerszegen is megrendezésre kerül. Részletek később a hirdetésekben, vagy a Mária Út honlapján olvashatók.

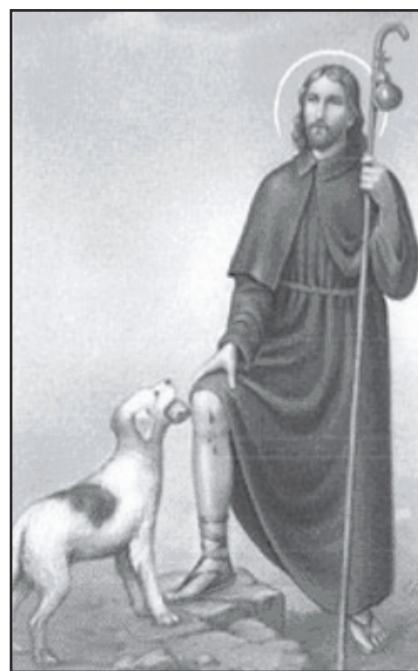
Augusztus 25-én 10:30-kor lesz a **papok és szüleik zarándoklata** Szentgotthárd-Zsidán, a Jó Pásztor kápolnánál.

Szeptember 14-én **szentségimádás** a Zárda-kápolnában.

Szeptember 16-án lesz a **Páterdombi búcsú** és a **Ságodi kápolna búcsúja**.

A Plébánia épületének **földszintjén megnyílt a plébániahivatal**. Hivatali időben csak a Balatoni út felől lehet jönni, hivatali időn túl ez a bejárat zárva lesz. A sürgős ügyben jövők (betegellátás stb.) és a plébániai közösségek a Kovács Károly tér felől tudnak jönni.

A következő **Ünnepi Harangszó** **szeptember 8-án** jelenik meg.

Szent Rókus

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség tájékoztatója.

Szerkeszti: Tájékoztatói Munkacsoport

E-mail: harangszo@mariamagdolna.hu

Felelős kiadó: Stróber László

Szerkesztőség és a kiadó címe:

Zalaegerszeg, Balatoni u. 1. Pf.: 91. 8901

Tel.: (92) 599 230, Fax: 599 231

<http://www.mariamagdolna.hu/>

E-mail: plebania@mariamagdolna.hu

Tipográfia: Frimmel Gyula

Nyomás: Gura Nyomda Kft.